

L'Oració.

(N.º 66)

Orate, fratres.

Oh saludable bálzam, de delitosa aroma
que del bon Déu nasques a Déu veg de retorn
portant fins a son tronc les penes que s'arribuan
del home dins lo cor;
mil voltes benchida ne sieg per ma boca,
mil voltes benchida, dolça, Santa Oració!

Perdut, ay trist! anava pe'l camí de la vida
y m'ànima nafrada n'estaba pe'l dolor:
solg tu, Oració, sanaves les llagres que tenias,
solg tu m'aves valor.

Perçò sempre en mos llabiz estás, Oració Santa;
perçò fins a Déu pujas en mes tribulacions.

Veig morir mon pare; veig morir ma mare
y mos germans morir en, y solg quedi en lo món.
Les llàgrimes ma vista com foc, ay Déu! cremavan
y cech y senz consol,
de greu dolor les feres pumpades me mataban
y foll d'eniig, sacrilech cercava solg la mort!

Mon pensament ateu, de Deu fins s'oblidava;
la mà, de ferro armada cercava ferir l'cor...
Del món fugir volia, la mà per ferir l'alcada,
mas caich de genollors!

Mos ulls s'omplian de llàgrimes, gemechs mon pit exhalava
y sento de mos llavis brollar-me l'Oració.

De ma pobreta mare vegí lo blanc fantasma;
ab sa veu grata y dolça qui encara mon cor començava
me digué: "espera y prega, oh fill de mes entranyes!
pregant minva el dolor.

"Demana a Deu que pose per soportar tes penes
dins del teu cor lo bálsam de la resignació."

"Y des llavors jo prego, y des llavors jo esclamo:
"Oh Deu de Cels y Terra! Oh Deu, Diví Creator:
jo crech en vos y sempre Senyor, per adorarvos
serà la mia Oració;

y quan d'est món les penes mon pobre cor ofeguen
ella, Deu meu, ne rigne de ma salvació i'l port!